

Arrest

nr. 70 414 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn, op 23 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bangladesh, meerbepaald uit Mymensingh. U verklaart te zijn getrouwd met A.H.(...) (O.V.X) die op 16 augustus 2006 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. In het kader van de asielaanvraag van uw vrouw nam het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Op 15 oktober 2007 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. Op 26 mei 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op diezelfde dag diende uw vrouw een tweede asielaanvraag in. Uw vrouw verklaarde België nooit te hebben verlaten. U zou uw vrouw in België hebben vervoegd op 22 mei 2009. U verklaarde dat u Bangladesh verliet om de redenen die uw vrouw ook had aangehaald, namelijk problemen met de Bengaalse overheid omwille van uw onderzoek dat u deed naar de RAB ("Rapid Action Battalion"). U zou enkele keren door de politie zijn gearresteerd. U reisde naar India waar u een langere periode verbleef. Vanuit India reisde u dan illegaal per schip naar België waar u, zoals gezegd, asiel aanvroeg op 26 mei 2009. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een werkkaart voor van de "map photo agency", evenals twee juridische stukken betreffende uw vrouw, een huwelijksakte, vier geboorteaktes (van uzelf, uw vrouw en twee kinderen), twee juridische documenten betreffende u, een arrestatiebevel op uw naam en kopies van uw paspoort en dat van uw echtgenote.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Gezien uw vaak tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen, kan er geen geloof worden gehecht aan het geheel van uw asielrelaas. U verklaarde een documentaire te maken over de onwettige moorden begaan door het leger en de RAB. Hier kan echter geen geloof aan worden gehecht. U verklaarde uw onderzoek specifiek op de RAB (u beweerde foutief dat deze afkorting voor "Rapid Action Force" i.p.v. "Rapid Action Battalion" zou staan, gehoorverslag CGVS p. 5) te hebben gericht vanaf eind 2003-begin 2004. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd blijkt echter dat de "RAB" pas in maart 2004 opgericht werd en vanaf juni 2004 operationeel was. Daar u een documentaire over deze organisatie wou maken, kan er van u verwacht worden dat u toch enige zaken zou weten over deze dienst. U wist echter niet wanneer en door wie de RAB werd opgericht, noch wist u wie aan het hoofd van de RAB staat, noch wist u iets van de organisatie van de RAB of de onderafdelingen die ze zouden kennen (gehoorverslag CGVS p. 5). Hoewel uw documentaire zich richtte op de buitenwettelijke moorden gepleegd door de RAB kon u geen enkel voorbeeld van bekende arrestaties of moorden gepleegd door de RAB opsommen. U kende geen enkele organisatie of journalist die op hetzelfde ogenblik als u onderzoek deed naar de RAB. U beweert weliswaar dat er nu meer mensenrechtenorganisaties onderzoek doen naar hen, maar u kon opnieuw geen enkele betrokken organisatie bij naam noemen (gehoorverslag CGVS p. 6). U beweerde interviews af te nemen met familie van slachtoffers van de RAB, maar gevraagd naar details over deze interviews bleef u zeer algemeen: u kon enkel twee plaatsnamen geven waar u een interview had afgenomen. Ook kon u geen enkel bewijsstuk voorleggen waaruit kan blijken dat u zich ooit bezighield met een onderzoek naar de RAB. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering een onderzoek gedaan te hebben naar de RAB. Daar u volgens deze reden vervolgd wordt door de Bengaalse autoriteiten, ondermijnt deze vaststelling de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dit wordt bevestigd door volgende vaststellingen. U verklaarde in totaal tweemaal gearresteerd te zijn: de eerste maal in 2005 en de tweede maal enkele dagen later; beide keren zou u ongeveer een week opgesloten hebben gezeten (gehoorverslag CGVS p. 4). Op de vragenlijst van het CGVS ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) legde u echter een volledige andere verklaring af. U verklaarde voor de DVZ immers dat u vanaf 2006 in totaal driemaal gearresteerd werd en de eerste twee detenties duurden slechts een nacht. Hoewel u op de DVZ slechts een korte verklaring aflegde, mag er toch vanuit gegaan worden dat u deze correct aflegde.

U beweerde aangeklaagd te worden wegens uw onderzoek naar de RAB, maar uw kennis over deze aanklachten was dusdanig laag dat uw ingeroepen vrees volledig ondermijnd wordt. Zo wist u vooreerst al niet zeker hoeveel klachten er in totaal tegen u zouden bestaan. U legt slechts van één mogelijke klacht juridische documenten voor, maar het zou volgens u goed mogelijk kunnen zijn dat er nog een of twee meer aanklachten tegen u werden neergelegd (gehoorverslag CGVS p. 6). U gevraagd naar informatie betreffende die klachten die u niet met documenten kunt aantonen, verklaarde enkel daar niets over te zeggen te hebben, u kende geen enkel detail (gehoorverslag CGVS p. 7). Ook wat betreft de klacht waar u wel documenten van voorlegde, wist u weinig of niets te vertellen. Zo wist u niet wanneer deze klacht werd ingediend; u wist niet wie de "investigating officer", of de "officer in charge" in uw zaken waren en u wist ook niet wat deze mensen al met uw aanklacht gedaan hebben (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). U wist niet welke magistraat verantwoordelijk was voor uw zaak; noch u

noch uw familie zouden hem ooit benaderd hebben (gehoorverslag CGVS p. 7). U weet niet welke juridische documenten allemaal in uw zaak werden uitgevaardigd. U legde enkel een "order sheet" voor, maar dit document verschijnt pas later in de procedure; over de documenten die eerder verschenen (complaint, FIR, enz.) heeft u geen weet. U verklaarde een advocaat te hebben (u was niet zeker over zijn naam, gehoorverslag CGVS p. 8), maar u zou hem niet persoonlijk spreken; uw vader zou alles afhandelen (gehoorverslag CGVS p. 7). Echter gezien de ernst van de aanklacht (anti-overheidsactiviteiten) mag van u toch enige persoonlijke interesse verwacht worden. U wist zelfs niet zeker of de twee (of meer) aanklachten tegen u al dan niet ook tegen uw vrouw werden ingediend (gehoorverslag CGVS p. 7). U heeft geen weet van de huidige situatie in uw aanklachten. U vermoedt dat er nog documenten werden uitgevaardigd, maar u weet dit niet zeker. U wist niet welke rechter of rechtbank verantwoordelijk waren. U wist niet waar het artikel 124 waaronder u aangeklaagd wordt, voor zou staan en u heeft er geen idee van welke straf u kunt krijgen onder deze aanklacht. Uw verklaring voor uw totale onwetendheid, dat noch uw vader, noch uw advocaat over deze zaak willen spreken is onafdoende. Er mag van u immers enig initiatief en wat interesse verwacht worden, zaken die u niet toonde. Hoewel u enkele juridische documenten voorlegde i.v.m. uw juridische problemen is het louter voorleggen van deze documenten onvoldoende; ze dienen gepaard te gaan met een duidelijke verklaring. Tevens blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier, dat valse juridische documenten schering en inslag zijn in Bangladesh. Het geloof in de authenticiteit van uw documenten wordt hierbij dan ook ondermijnd. Daar u geen enkele kennis heeft van de aanklachten tegen u en daar u geen interesse toonde om meer te weten te komen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor de gevolgen van deze aanklacht.

Tenslotte dient nog opgemerkt dat uw vluchtroute ongeloofwaardig en stereotiep overkomt. U beweerde vanuit India per schip naar België gereisd te zijn. Voor het CGVS verklaarde u Bangladesh begin 2009 verlaten te hebben waarna u een half jaar in India verbleef, vooraleer naar België door te reizen. Op de DVZ had u dan weer duidelijk verklaard Bangladesh begin 2008 verlaten te hebben, en 13 maanden in India verbleven te hebben (DVZ- verklaring punt 34). Na confrontatie verklaarde u inderdaad begin 2008 vertrokken te zijn, maar u kon zelfs bij benadering niet zeggen of u een half jaar of meer dan een jaar in India verbleef (gehoorverslag CGVS p. 2). Wat er ook van zij; u wist geen enkel detail van het schip waarmee u beweerde naar Europa gereisd te zijn, op te noemen (gehoorverslag CGVS p. 2). Hoewel u toch meerder weken op dit schip verbleef, kon u noch de naam, vlag, kleur of bemanning van het schip verblijven. Uw bewering dat u 's nachts aan boord kwam en nooit bovendecks kwam is stereotiep. Er ontstaat dan ook een vermoeden dat u Bangladesh op een andere manier en op een ander moment verlaten heeft. Tenslotte dient er gewezen te worden op de vaststelling dat u en uw vrouw hoewel jullie toch beweerden vervolgd te worden door de Bengaalse autoriteiten, blijkbaar zonder enige vrees naar de vertegenwoordigers van deze zelfde autoriteiten in België (nl. de Bengaalse ambassade te Brussel) stapten om aldus een paspoort te verkrijgen. Deze vaststelling wijst er nogmaals op dat uw beweerde vrees voor deze autoriteiten ongeloofwaardig is. Uw verklaring dat de ambassade geen contacten heeft met de centrale autoriteiten is weinig overtuigend. U beweerde immers aangeklaagd te worden wegens activiteiten gericht tegen de staat, waardoor vermoed mag worden dat de Bengaalse autoriteiten u in de gaten zouden willen houden. Dat u dit paspoort echter zondermeer kreeg, breekt uw vrees voor uw autoriteiten af. Er is dan ook geen enkele aanwijzing dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève. Daar het toekennen van elk soort statuut gebaseerd dient te zijn op geloofwaardige verklaringen, komt u ook niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De authenticiteit van de juridische documenten betreffende uw echtgenote en u mag immers betwijfeld worden. Uw paspoorten, huwelijksakte, geboorteaktes en werkkaart kunnen zondermeer aanvaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster luidt als volgt :

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bangladesh, meer bepaald uit Mymensingh. U verklaart te zijn getrouwd met A.R.(...) (O.V.5.954.377). U vroeg op 16 augustus 2006 een eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten. In het kader van die asielaanvraag nam het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 25 juni 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 15 oktober 2007 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. Op 26 mei 2009 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op diezelfde dag diende uw man een eerste asielaanvraag in. U verklaarde België nooit te hebben verlaten. Uw man zou u in België hebben vervoegd op 22 mei 2009. U verwees naar dezelfde problemen als uw echtgenoot. Uw echtgenoot voegde ter ondersteuning van jullie asielaanvragen volgende documenten toe: een werkkaart van uw echtgenoot, twee juridische stukken betreffende u, een huwelijksakte, vier geboorteaktes (van uzelf, uw echtgenoot en twee kinderen), twee juridische documenten betreffende uw echtgenoot, een arrestatiebevel op naam van uw echtgenoot en kopies van uw paspoort en dat van uw echtgenoot.

B. Motivering

Het CGVS verwijst in eerste instantie naar haar beslissing die in het kader van uw eerste asielaanvraag werd genomen. Daarin wordt het asielrelaas reeds als ongeloofwaardig beschouwd, op basis van vage, onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen. Daarnaast verwijst het CGVS naar de beslissing die ten aanzien van uw echtgenoot A.R.(...) (O.V.5.954.377) wordt genomen. Het CGVS neemt een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien u uw asielaanvraag op dezelfde problemen stoelt, kan ten aanzien van u geen andere beslissing worden genomen. De weigeringsbeslissing van uw echtgenoot volgt hieronder:

"(...)..."

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De authenticiteit van de juridische documenten betreffende uw echtgenote en u mag immers betwijfeld worden. Uw paspoorten, huwelijksakte, geboorteaktes en werkkaart kunnen zondermeer aanvaard worden."

Tenslotte dient er nog op te worden gewezen dat u verwees naar uw medische situatie. Hiervoor kunt u zich steeds wenden tot de geijkte procedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) alsook het artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (verder vluchtelingenverdrag), het artikel 1 van het protocol betreffende de status van de vluchtelingen van 31 januari 1967 en de materiële motiveringsplicht.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.1. In een eerste onderdeel geven verzoekers argumenten waarom zij vinden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) hun onterecht de status van vluchteling geweigerd hebben.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Vooreerst wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de motivering van de beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De commissaris-generaal verwijt verzoekers in de bestreden beslissing dat zij tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd. Verzoekers merken op dat zij reeds meer dan twee jaar in België verblijven, en in verzoeksters geval reeds vijf jaar. Verzoekers stellen dan ook dat het logisch is dat zij de toestanden die zij in hun land van herkomst hebben meegemaakt willen vergeten. Verzoekers stellen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) hun pas vijftien maanden na de beslissing van 25 mei 2010 nog eens voor een gehoor heeft uitgenodigd. In zulk geval is het begrijpelijk dat er zich situaties voordoen waarbij men zich veel details niet meer kan of wil herinneren. Dit zou voor verzoekster zeker het geval zijn. Zij heeft namelijk nog steeds last van hallucinaties en vertoont ook symptomen van Post-traumatische stress.

De Raad merkt op dat de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing aangehaald worden vooral betrekking hebben op verklaringen van verzoeker. Verzoekers kunnen op dit vlak dan ook niet dienstig de psychische problemen van verzoekster aanhalen. Verder is het ook zo dat het grote tijdsverloop sinds de gebeurtenissen niet als reden volstaat voor foutieve verklaringen die verzoekers aflegden. De Raad aanvaardt het feit dat verzoekers zich niet de exacte data en alle kleine details kunnen herinneren, maar *in casu* gaat het niet om verwaarloosbare details, maar zaken die de kern van het relaas raken. De

bestreden beslissing handelt slechts in beperkte mate over tegenstrijdigheden, maar voornamelijk over de gebrekkige kennis van verzoeker en vaagheid van zijn asielrelaas terwijl hij stelt dat hij onderzoek verrichte over de RAB. De bestreden beslissing stelt:

"(...)U verklaarde uw onderzoek specifiek op de RAB (u beweerde foutief dat deze afkorting voor "Rapid Action Force" i.p.v. "Rapid Action Battalion" zou staan, gehoorverslag CGVS p. 5) te hebben gericht vanaf eind 2003-begin 2004. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd blijkt echter dat de "RAB" pas in maart 2004 opgericht werd en vanaf juni 2004 operationeel was. Daar u een documentaire over deze organisatie wou maken, kan er van u verwacht worden dat u toch enige zaken zou weten over deze dienst. U wist echter niet wanneer en door wie de RAB werd opgericht, noch wist u wie aan het hoofd van de RAB staat, noch wist u iets van de organisatie van de RAB of de onderafdelingen die ze zouden kennen (gehoorverslag CGVS p. 5). Hoewel uw documentaire zich richtte op de buitenwettelijke moorden gepleegd door de RAB kon u geen enkel voorbeeld van bekende arrestaties of moorden gepleegd door de RAB opsommen. U kende geen enkele organisatie of journalist die op hetzelfde ogenblik als u onderzoek deed naar de RAB. U beweert weliswaar dat er nu meer mensenrechtenorganisaties onderzoek doen naar hen, maar u kon opnieuw geen enkele betrokken organisatie bij naam noemen (gehoorverslag CGVS p. 6). U beweerde interviews af te nemen met familie van slachtoffers van de RAB, maar gevraagd naar details over deze interviews bleef u zeer algemeen: u kon enkel twee plaatsnamen geven waar u een interview had afgenomen. Ook kon u geen enkel bewijsstuk voorleggen waaruit kan blijken dat u zich ooit bezighield met een onderzoek naar de RAB. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering een onderzoek gedaan te hebben naar de RAB. Daar u volgens deze reden vervolgd wordt door de Bengaalse autoriteiten, ondermijnt deze vaststelling de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dit wordt bevestigd door volgende vaststellingen. U verklaarde in totaal tweemaal gearresteerd te zijn: de eerste maal in 2005 en de tweede maal enkele dagen later; beide keren zou u ongeveer een week opgesloten hebben gezeten (gehoorverslag CGVS p. 4). Op de vragenlijst van het CGVS ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) legde u echter een volledige andere verklaring af. U verklaarde voor de DVZ immers dat u vanaf 2006 in totaal driemaal gearresteerd werd en de eerste twee detenties duurden slechts een nacht. Hoewel u op de DVZ slechts een korte verklaring aflegde, mag er toch vanuit gegaan worden dat u deze correct aflegde.(...)"

De Raad meent dat de aangehaalde tegenstrijdigheden en vaagheden duidelijk zijn, en dat verzoekers deze niet weerleggen door aan te halen dat er reeds een lange periode verlopen is sinds de gebeurtenissen.

De bestreden beslissing stelt verder dat er kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van de documenten die door verzoekers neergelegd werden, omdat het in Bangladesh schering en inslag is dat er valse juridische documenten opgemaakt worden. Verzoekers menen dat de commissaris-generaal daarbij uit het oog verliest dat zij zelf al een CEDOCA onderzoek uitgevoerd hebben, waaruit blijkt dat de neergelegde documenten aan alle vormvereisten voldoen, wat ook in het arrest van de Raad van 25 mei 2010 te lezen is.

De Raad wijst erop dat de CEDOCA informatie waar verzoeker naar wijst niet stelt dat de documenten die verzoekers neerleggen authentiek zouden zijn. Deze informatie stelt enkel dat deze documenten aan alle vormvereisten voldoen. Dit is helemaal geen uitspraak over het feit of deze documenten al dan niet vals of vervalst zouden zijn. Documenten dienen wel samen te gaan met geloofwaardige verklaringen. *In casu* was de commissaris-generaal van mening dat de verklaringen van verzoekers niet overtuigen. Deze documenten zijn dan ook niet van dien aard om de beslissing van de commissaris-generaal in positieve zin te beïnvloeden, zeker in het licht van de documentatie die door de commissaris-generaal aan het dossier is toegevoegd die stelt dat het zeer eenvoudig is om in Bangladesh aan valse of vervalste documenten te komen.

De bestreden beslissing stelt ook: *"U beweerde aangeklaagd te worden wegens uw onderzoek naar de RAB, maar uw kennis over deze aanklachten was dusdanig laag dat uw ingeroepen vrees volledig ondermijnd wordt. Zo wist u vooreerst al niet zeker hoeveel klachten er in totaal tegen u zouden bestaan. U legt slechts van één mogelijke klacht juridische documenten voor, maar het zou volgens u goed mogelijk kunnen zijn dat er nog een of twee meer aanklachten tegen u werden neergelegd (gehoorverslag CGVS p. 6). U gevraagd naar informatie betreffende die klachten die u niet met documenten kunt aantonen, verklaarde enkel daar niets over te zeggen te hebben, u kende geen enkel detail (gehoorverslag CGVS p. 7). Ook wat betreft de klacht waar u wel documenten van voorlegde, wist u weinig of niets te vertellen. Zo wist u niet wanneer deze klacht werd ingediend; u wist niet wie de*

“investigating officer”, of de “officer in charge” in uw zaken waren en u wist ook niet wat deze mensen al met uw aanklacht gedaan hebben (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). U wist niet welke magistraat verantwoordelijk was voor uw zaak; noch u noch uw familie zouden hem ooit benaderd hebben (gehoorverslag CGVS p. 7). U weet niet welke juridische documenten allemaal in uw zaak werden uitgevaardigd. U legde enkel een “order sheet” voor, maar dit document verschijnt pas later in de procedure; over de documenten die eerder verschenen (complaint, FIR, enz.) heeft u geen weet. U verklaarde een advocaat te hebben (u was niet zeker over zijn naam, gehoorverslag CGVS p. 8), maar u zou hem niet persoonlijk spreken; uw vader zou alles afhandelen (gehoorverslag CGVS p. 7). Echter gezien de ernst van de aanklacht (anti-overheidsactiviteiten) mag van u toch enige persoonlijke interesse verwacht worden. U wist zelfs niet zeker of de twee (of meer) aanklachten tegen u al dan niet ook tegen uw vrouw werden ingediend (gehoorverslag CGVS p. 7). U heeft geen weet van de huidige situatie in uw aanklachten. U vermoedt dat er nog documenten werden uitgevaardigd, maar u weet dit niet zeker. U wist niet welke rechter of rechtbank verantwoordelijk waren. U wist niet waar het artikel 124 waaronder u aangeklaagd wordt, voor zou staan en u heeft er geen idee van welke straf u kunt krijgen onder deze aanklacht. Uw verklaring voor uw totale onwetendheid, dat noch uw vader, noch uw advocaat over deze zaak willen spreken is onafdoende. Er mag van u immers enig initiatief en wat interesse verwacht worden, zaken die u niet toonde.”

Dit wordt door verzoeker betwist noch weerlegd. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Waar de bestreden beslissing stelt dat de reisroute van verzoeker niet geloofwaardig en stereotiep overkomt, volharden verzoekers in hun reeds afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Ten slotte stelt de bestreden beslissing dat het bevreemdend is dat verzoekers de Bengaalse ambassade hebben gecontacteerd om een Bengaals paspoort te verkrijgen. Volgens verzoeker toont dit opnieuw de zeer ambigue houding aan van het Commissariaat-generaal. Verzoekers stellen immers alles in het werk om identiteitsdocumenten te kunnen voorleggen opdat hun geen gebrek aan medewerking zou kunnen tegengeworpen worden. Verzoekers menen dat er niks mis mee is dat zij een nieuw paspoort kunnen bekomen omdat het niet alleen nuttig is voor de ondersteuning van het asielrelaas, maar ook voor latere formaliteiten. Bovendien heeft verzoekster nu eenmaal een identiteitsdocument nodig in het kader van haar aanvraag tot medische regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dit op straffe van niet ontvankelijkheid. Volgens verzoekers zou de redenering van de commissaris-generaal betekenen dat verzoekster geen procedure voor medische regularisatie zou kunnen opstarten vooraleer er een beslissing is gemaakt over haar asielaanvraag. Verzoekers stellen dat dit niet logisch is aangezien er door de commissaris-generaal steeds gezegd wordt dat de asielprocedure en de medische regularisatie procedure twee afzonderlijke procedures zijn.

Zoals verzoekers zelf stellen is het inderdaad zo dat de asielaanvraag en de procedure voor medische regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet twee afzonderlijke procedures zijn. De Raad is het eens met de commissaris-generaal waar hij stelt dat het feit dat verzoekers hun gegronde vrees ondermijnen door contact op te nemen met de Bengaalse ambassade in België met het oog op het bekomen van identiteitsdocumenten. Het asielrelaas van verzoekers is gebaseerd op het feit dat zij vervolgd worden door de overheid in Bangladesh. Het is dan ook bevreemdend dat zij naar de vertegenwoordiging van deze overheid stappen met het oog op het verkrijgen van officiële documenten. Door deze vaststelling is de Raad van mening dat verzoekers hun vrees voor vervolging bijkomend niet aannemelijk maken. De vaststelling dat verzoekster een geldig identiteitsdocument nodig heeft om een aanvraag voor medische regularisatie in te dienen, verandert hier niets aan.

2.2. Verzoekers zijn verder van mening dat de bestreden beslissing niet voldoende motiveert waarom aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoekers stellen dat de beoordeling van de asielaanvraag los staat van de beoordeling van het reëel risico zoals beschreven in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers menen immers dat niet aangetoond moet worden dat de persoonlijke situatie van verzoekers tot het risico leidt, maar wél dat de situatie op verzoekers betrekking heeft, namelijk dat zij de nationaliteit hebben van het betreffende land, afkomstig zijn uit de betreffende regio en dat er redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat zij elders hun toevlucht zoeken, aldus verzoekers.

Verzoekers hebben hun identiteit voldoende aangetoond en over de hoedanigheid van verzoeker, fotojournalist, kan ook geen betwisting zijn. Verzoeker benadrukt verder dat de situatie in Bangladesh nog steeds zeer ernstig is voor mensen met zijn profiel, en verwijzen hiervoor naar de neergelegde documenten.

De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Verzoekers stellen dat aangezien de bestreden beslissing niet voldoende motiveert waarom verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus niet krijgen, schendt deze artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers stelling als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Daar waar verzoekers stellen dat in elk individueel geval moet worden beoordeeld of van een vlucht- of vestigingsalternatief sprake is, bepalen zij niet nader waar zij deze stelling op baseren. Dit onderdeel van het middel is niet gegrond.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS